

mede med hans Confessions Fordringer i denne Henseende. Vedtages nærværende Forslags § 8, vil det derimod herefter staae i deres Magt, der indgaae et saadant blandet Egtteskab, efterat det først borgerligen er legitimeret, at afsnøde en Præst i Statskirken eller en romersk-katholisk Præst den religiøse Vielse uden Opfyldelsen af, hvad disse hidtil have været berettigede til at sætte som Vilkaar for Meddelelsen af en saadan. Og at dette ikke alene er en Indskrænkning i vedkommende Præsts hidtilværende Berettigelse, — hvorvel ogsaa en saadan her turde være ligesaa umotiveret som betænkelig, — men at det kommer i Berøring med, hvad vedkommende Confessions Lære er om deslige Forhold, og hvorvidt den vil være tilfunds at ændre samme paa Grund af en Bestemmelse i Danmarks borgerlige Lovgivning, det vil i alt Fald let kunne oplyses ved et Tilbageblik til, hvad der for ikke saa faare længe siden næsten rystede Preussen til en Tid, da denne Stat iøvrigt stod opreist og beundret næsten som et Ideal af administrativ Orden og Kraft. — Bevidstheden om, at den borgerlige Lovgivning tilstøder og nødvendigen maa tilstøde Skilsmisse og nyt Egtteskab i adskillige Tilfælde, hvori navnlig dette sidste ingenlunde kan erkendes for christelig rigtigt og just derfor ikke kan gjøre Fordring paa den kirkelige Indvielse og Velsignelse, har allerede i en temmelig lang Aarrække fremkaldt den Praxis i vort Fædreland saavel som andesteds iblandt protestantiske Menigheder, at den Præst, som opfordredes til at indvie et saadant Egtteskab, og som ikke kunde forene det med sin christelige Overbeviisning, indskrænkede sig til i almindelige Udtryk at erklære det for borgerlig gyldigt. Og denne Praxis var saa langt fra at søge sin Sikkerhed i, at den blev ignoreret, at den meget mere ogsaa i Literaturen oftere udtryffeligen har været omtalt og bragt i Forbindelse med mærkelige Debatter om Egtteskabet, ligesom den da ogsaa, og det fra en Side, som Ingen let vil mistænke for at være revolutionair eller nyhedsfyg, har modtaget et mærkeligt Vidnesbyrd derved, at Statskirkens første geistlige Embedsmand i sit Forslag til et Kirke-Ritual for Danmark har indført et Forslag til en saa-

dan borgerlig Egtteskabs-Erklæring. Vedtages imidlertid det foreliggende Forslag, og nærmest sammes §§ 1 og 2, uden nogenformelig Forandring eller Tilfætning, saa vil den bestaaende Frihed i dette Stykke være udsat for aldeles at gaae tabt. Thi hvad den tidligere Praxis har indført og hævdet som foreløbig Hjælp i en Vanfærlighed, der kunde haabes ophævet, naar Staten engang kom til at indføre det borgerlige Egtteskab i en bestemt autoriseret Stikfæse, det vil naturligtvis kun altfor let synes afføjet og forbudt overalt, hvor Statens Lovgivning ikke udtryffeligen indfører og hævdet det, fra det Dieblik af, da en særegen Lov udgaaer om det borgerlige Egtteskab og udtryffeligen angiver og begrænsker de Tilfælde, hvori det maa finde Sted. Men forsaavidt som man vilde mene, at det da egentligen kun er Præsterne, ja ikkun en Deel af Folketkirkens Præster, der paa denne Maade let kunne udsættes for at miste en Frihed, de hidtil have været i Besiddelse af, og eventualiter at worde tvungne til at meddele en kirkelig Vielse, hvor den ifølge deres Overbeviisning ikke tør finde Sted, saa turde derved dog være Afskilligt at mærke. For nemlig ikke at omtale, at Folketkirkens Præster dog ogsaa ere Landets Borgere, hvem det synes besynderligt saaledes leilighedsvis og uden al Anledning at paalægge et nyt Lag, idet man giver Disfenterne en Friheds-Lov, saa er det i alt Fald afgjort, at, hvad en Retning iblandt Præsterne nærmest har været kaldet til at gjøre gjældende imod den kirkelige Indvielse af visse borgerligen tilladte Egtteskaber, det er tillige Overbeviisning hos en ikke ganske ringe Deel af Folketkirkens Medlemmer; at disse forurettes, naar man berøver dem den Deel af Præstestanden, der i dette og mere er efter deres Hjerte; at Folketirken forurettes, dersom man, medens hidtil de to modsatte Anskuelser om deslige Egtteskabers Vielse have været taalte i den baade i Theorie og Praxis, nu indirecte berøver den ene af dem dens Berettigelse; og endeligen, at meget Mindre allerede mange Gange har vakt Besværgelser paa det religiøse Gebeet, der ere lettere vakte end beroligede, og som ved lidt mere Skaansel af Samvittighederne kunde været undgaaede. Ganste analogt er forøvrigt det For-